

SUNUŞ

Ali M. DİNÇOL

Arif Müfid Mansel Hoca'nın, galiba Çarşamba günleri, fakültemizde Anfi-5'te verdiği Arkaik Yunan Sanatı derslerini "Efendim, geçen dersimizde..." diye açan, o büyük mekâna uygun ölçülü sesi, "r"lerin hafifçe yuvarlandığı tatlı konuşma tarzı kulaklarımdan ve kendine özgü hareketleri ve mimikleri gözlerimden silinmedi. Halbuki, ben onun Esas Sertifika öğrencilerinden değilim; üstelik onu pek zamansız kaybedişimizin üzerinden ne kadar uzun bir süre geçmiş! Ders ve sınavlar dışında Hoca ile ilişkim, öğrenciliğim sırasında çevirdiğim bir kitabı, asistan olarak Eski Önasya Dilleri ve Kültürleri Bölümüne atanmamdan sonra da, yayınladığım ilk yazılarımın ayrı basımlarını kendisine sunarken sarf ettiği bir iki yüreklendirici sözle sınırlı kaldı. Ama, o kısacık, fakat içten sözler, arada bir koridorda rastlaştığımızda, gülümseyerek yönelttiği, "nasıl efendim, yeni çalışmalar var mı?" sorusu, bana büyük bir iltifat gibi gelir, mutluluk veririrdi. Konuşma sırasında sıkça kullandığı "efendim" sözcüğü, özellikle üniversite dışında verdiği konferanslarda biraz yadırganır, saatte kaç "efendim" dediğinin çetelesi tutulduğu bile olurdu. Arif Müfid Hoca'nın etkisiyle mi bilmiyorum, bir başka rahmetli hocamız, Bahadır Alkım da bu sözcüğü diline pelesenk edenlerdendi. Şimdi bakıyorum, biraz "dalga geçmek", belki de gizliden onlara benzemek isteğiyle, söyleye söyleye "efendim" bizim kuşaktan da bazılarının konuşma üslubuna takılıvermiş. Bunlardan biri benim, diğeri ise, ifşa etmekte sakınca yok, Refik Duru ağabeyimiz. Bazen kendimi, konuşmam sırasında, hem de belirgin bir biçimde vurgulayarak "efendim" derken yakalıyorum ve bir süre tekrar etmekten kaçınıyorum. Bu yıl içinde Antalya'da verdiğim bir konferanstan sonra, uzun yıllardır görmediğim bir sınıf arkadaşım, Ayşe Kervancıoğlu, gelip te "Ali, sende Arif Bey'in üslubunu gördüm, 'efendim'leri eksik etmeden çok güzel konuştun" dediğinde, büyük bir ödül almışçasına sevindim, dünyalar benim oldu. Demek ki, bilinçaltında ona özenirmişim.

Ord. Prof. Dr. Arif Müfid Mansel, elbette sadece bir konuşma üslubu olarak değil, kişiliği ve bilim adamlığı ile de belleklerimizde kazanmıştır. Onun ders-

lerini ve seminerlerini unutmak olası değildir. Bugün üniversitelerde öğretim üyesi ya da müzelerde uzman olan öğrencileri ondan neler öğrenmiş olduklarının bilincine, karşılaştıkları bilimsel sorunları o bilgilerle aştıkça, daha iyi olduklarını söylemektedirler. Özellikle, yönettiği seminerlerin sadece öğrenciler için değil, o dönemin genç yaşlı bir çok doçenti ve profesörü için dahi olağanüstü eğitici nitelikler taşıdığını bilmekteyiz. Yaşları bakımından Arif Bey'in dönemine yetişemeyenler, onun eserlerini okuyarak, öğrencisi olmuşçasına onun bilgilerinden yararlanıyorlar. Bugün dahi, Ege dünyası hakkında bir sorunumuz olsa, önce onun artık klasikleşmiş "Ege ve Yunan Tarihi"ne başvuruyoruz.

Ord. Prof. Dr. Arif Müfid Mansel Hocamızın yirmibeşinci ölüm yıldönümü olduğunu, bize, onunla uzun yıllar aynı çatı altında görev yapmış olan, Fakültemizin yine en tanınmış hocalarından, Prof. Dr. Semavi Eyice hatırlattı. Bu sayımız için lütfedip hazırladığı yazısını, Mansel'e ithaf edeceğini bildirince, dergi sorumlusu olarak, şimdi Arif Bey'in makamında bulunan sevgili dostum ve değerli meslekdaşım Prof. Dr. Halûk Abbasoğlu'na, dergimizin çıkacak sayısını tümüyle rahmetli hocasının anısına adamayı teklif ettim; coşkuyla kabul etti. Yine onun eski öğrencilerinden Doç. Dr. Vedat Çelgin'in de özenli katkılarıyla, davetiye gönderilecek meslekdaş ve öğrencilerinin bir listesi çıkarıldı ve hepsine ulaşılmaya çalışıldı. Eski yakınlarından çoğu yaşlılık ve rahatsızlık nedeniyle ne yazık ki, çağrımıza olumlu yanıt veremediler; hiç cevap alamadıkları-

mız da var. Adres değşiklikleri, postada aksamalar bazıları için engel oluşturdu. Birkaç öğrencisi ise, zaman kısıtlamaları yüzünden yazılarını yetiştiremediler. Eksikliklerde mutlaka bizim unutkanlık ve ihmalimizin de katkısı olmuştur. Sonuçta, bu sayımız bir hatıra kitabı değildir; Arif Bey'i tanısın tanımasın, bilimsel bir ürününü onun ebediyete intikalinin yıldönümü nedeniyle, onun aziz hatırasına sunmak isteyenlerin biraraya toplandığı, bir vefa işareti, diyelim ki bir saygı duruşudur. Burada yazıları olmayanlar, ilerde bir çalışmalarının başına o büyük Hoca'yı anan bir cümle koyarlar, ya da sadece içlerinden bir sevgi sözcüğü geçirerek, onu düşünürlerse, aynı vefa duygusunu eksiksiz paylaşmış olurlar.

Anadolu Araştırmaları dergimiz bundan sonraki sayısında yeni bir uluslararası hakem kurulu denetimi ile ve yeni yazılım kurallarına uygun olarak yayınlanacaktır. Bunlar yeni sayıya yazı istenen çağrı mektubu ile birlikte bildirilecektir.

Bu kadar çok yazının editörlüğünü tek başıma üstlenmeye, Y. Doç. Dr. Şevket Dönmez'in özverili çalışması olmasaydı, cesaret edemezdim. Baskıya hazırlama işinin ağır yükünü taşıyan genç meslekdaşıma teşekkür borçluyum. Yazılarıyla katkıda bulunanlara, yüksünmeden hakemlik görevini yapanlara, Edebiyat Fakültesi ve Rektörlük'te derginin basım işini kolaylaştıran herkese ve dizgi ve basım işini yetkeyle yürüten tüm Basımevi elemanlarına da şükranlarımı sunarım.

Prof. Dr. Ali M. Dinçol
Dergi Sorumlusu